

Hans Møller - lokalhistorikeren

Hvordan man også bliver interesseret i Lokalhistorie.

Af Ingerlise Wendland. 2009.

I sit erindringshæfte *'I min levetid'* - udgivet på 70 års dagen til efterkommere - fortæller Hans Møller om, hvordan netop han fik interesse for egnens historie.

I 1965 flyttede familien til Mårslet, hvor man havde købt grund og bygget hus og nu skulle til at lære

byen og dens omegn at kende. Og det gør man bedst ved at gå ture, støde på gamle, måske forfaldne bygninger, der vækker ens nysgerrighed. Man spørger sig frem og træffer, hvis man har heldet med sig, ældre mennesker, der kan fortælle en masse interessante ting om både stedet og om sig selv eller give ideer til andre steder, der er værd at kaste et øje på, og undertiden andre mennesker, der er gode og vidende fortællere.

Herom skriver Hans Møller:

Da børnene var små hændte det, at vi gik tur til Vilhelmsborg, og de spurgte da til stedets historie. Jeg kendte ikke noget til det og gik derfor på biblioteket, der dengang lå på Mårslet Skole, for at låne bogen om Vilhelmsborg. Men den fandtes til min forundring ikke.

Da jeg af Menighedsrådet blev bedt om at medvirke til udarbejdelse af en kirkebrochure, var jeg nødt til at skaffe mig viden om herregården, da jeg vidste, at kirken havde været ejet af herregården. Jeg tog da ind til hovedbiblioteket (i Århus), og i den lokalhistoriske afdeling i kælderen fandt jeg en bog, hvor der stod lidt om Vilhelmsborg – men vigtigst var henvisningerne i de bøger, jeg fandt, til andre bøger, hvor herregården var omtalt. Jeg tilbragte mange lørdag formiddage på biblioteket og tog en mængde notater om alt det, jeg der kunne lase, som havde med Vilhelmsborg at gøre.

Det blev til meget mere, end der skulle bruges til kirkebrochuren, og en dag Poul Nørlem, der ud over at være lærer også var bibliotekar, så, hvad jeg havde nedskrevet, opfordrede han mig til at samle det, så flere kunne få kendskab til Vilhelmsborgs historie.

Det blev til bogen "Vilhelmsborg – Træk af 500 års historie", der dog kun blev fremstillet i 10 eksemplarer. Bogen fik plads på omegnens biblioteker, og et eksemplar blev givet til baron Erik Gyldenkrone, der bor på Sjælland.